

Nỗi dẫn vật của

..... lên 9, sống với mẹ và ông. Ông 96 tuổi rồi nên rất yếu.

Một buổi chiều, ông nói với mẹ: “Bố khó thở lắm !...”. Mẹ liền bảo đi mua thuốc.nhANH NHẸN đi ngay, nhưng dọc đường lại gặp đứa bạn đang chơi đá bóng rổ nhập cuộc. Chơi một lúc mới nhớ lời mẹ dặn, vội chạy một mạch đến cửa hàng mua thuốc rồi mang về nhà.

Bước vào phòng ông nằm, hoảng hốt thấy mẹ đang khóc nức lên. Thì ra ông đã qua đời. “Chỉ vì mình mãi chơi bóng, mua thuốc về chậm mà ông chết.”

- oà khóc và kể hết mọi chuyện mẹ nghe. Mẹ an ủi

- Không, con không có lỗi. Chẳng thuốc nào cứu nổi ông đâu. Ông đã mất từ lúc con ra khỏi nhà.

Nhưng không nghĩ như vậy. Cả đêm đó, ngồi nức nở dưới gốc cây táo do tay ông vun trồng. Mãi sau này, khi đã lớn, vẫn luôn tự dẫn vật: “Giá mình mua thuốc về kịp thì ông còn sống thêm được ít năm nữa!”